

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

— Ζοζό, είπε ο κ. Ντουμάν, να παραγγείλεις ένα καλό δείπνο, γιατί το ζαμπόν σου μου άνοιξε την όρεξη... Άλλά, ακούστε, Άνδρέα, και σεις, παιδιά... Μή πητε απόψε ούτε λέξι για το θησαυρό... Έχουμε καιρό να μιλήσουμε γι' αυτόν, όταν θα φτάσουμε στη Λάνδη. Άν θέλη ο Γιαννάκης, μπορεί να φάη απόψε μαζί μας...

— Άν μου τó επιτρέπετε, θα προτιμούσα να φάω με τó Ζοζό, απάντησε ó μικρός.

— Γιαννάκη! Τί είν' αυτά; Ποιός σ' έμαθε να είσαι τόσο άγενής; είπεν αúστηρά ή Μηλιά.

— Μά έσύ δέν μου είπες να μή λέω ποτέ ψέματα;

— Μή τόν μαλλώνης, Μηλιά! είπε ó κ. Ντουμάν. Τοú επιτρέπω ν' αγαπάη τó Ζοζό καλύτερα από μένα.

Τά φαγητά, πού τούς σερβίρισαν δέν ήσαν και τόσο περίφημα γιατί τó ξενοδοχείο αúτò δέν φημιζόταν για τή μαγειρική του. Αúτò όμως δέν τούς έμπόδισε να φάνε με κέφι και να πιούνε στην ύγεια του κ. Γκαζι, ó όποιος θρήκε τó θησαυρό του και τής Μηλιάς, στην όποια χρωστούσαν τήν έπιτυχία του ταξιδιού. Και στο τέλος χωρίστηκαν για να κοιμηθούν κατευχαριστημένοι.

Τήν άλλη μέρα — ένα θαυμάσιο πρωί, οί ταξιδιωτές μας θρέθηκαν πάλι στο άμάξι τους με τά τέσσερα άλογα, διευθυνόμενοι προς τή Λάνδη.

Πριν να φτάσουν στον τελευταίο σταθμό, ó Γιαννάκης γύρισε για να μιλήση στον κύριό του. Άπό τó ύφος του μάντευε κανείς πώς ήθελε να ζητήση κάτι.

— Κύριε, είπε, ó Πέπρος λέει ότι τά άλογα, θέλουν λίγο άχυρο... Άν θέλετε, έχει πολύ στο... σταθμό τής Χωροφυλακής... Όχι, έκανα λάθος... Στο «Ξενοδοχείο του Πράσινου Σταυρού» ήθελα να πώ...

— Πολύ καλά, απάντησε ó κ. Ντουμάν. Άς πάμε...

Ύστερ' από μισή ώρα, τó άμάξι έμπαινε στο γειτονικό χωριό κι' έτρεχε με πολύ θόρυβο σ' ένα στενό κακοστρωμένο δρόμο. Γυναίκες και παιδιά έβγαιναν στις έξώπορτες για να θαυμάσουν τά τέσσερα άλογα και τó μαύρο ύπηρέτη.

Τó άμάξι τέλος στάθηκε στο «Ξενοδοχείο του Πράσινου Σταυρού» και οί επιβάτες κατέβηκαν.

— Κύριε, είπε ó Γιαννάκης, δίνετε σε μένα και τήν αδελφή μου τήν άδεια να πάμε να έπισκεφθóμε κάτι φίλους πού έχουμε εδώ;

— Τά παιδιά τού ένωμοτάρχη πού λέγατε προητέρα; ρώτησε ó κ. Ντουμάν.

— Μάλιστα, κυριε.

— ΆΙ κι' εγώ θέλω να γνωρίσω τή γυναίκα του πού σας περιποιήθηκε με τóση καλωσύνη.

— Έλάτε τότε μαζί μας, κυριε, είπε ή Μηλιά.

— Όχι, εγώ θάρθω ύστερότερα... Πηγαίνετε πρώτα σεις να μιλήσετε μόνοι σας.

Τότε τά δυò παιδιά, πιασμένα από τó χέρι, διέσχισαν τó χωριό, προκαλώντας τó θαυμασμό όλων εκείνων πού ιά έβλεπαν.

Ποιά διαφορά, αλήθεια, μεταξύ τής σημερινής τους

έμφανίσεως και τής άλλης, όταν τά πήγαιναν να τά κλείσουν στη φυλακή, ταπεινά και ντροπιασμένα, οί χωροφύλακες! Χάρις στην καλή γυναίκα του ένωμοτάρχη είχαν γλυτώσει τότε από τή φυλακή. Γι' αúτò με πολλή συγκίνησι συλλογίζόντουσαν τώρα ότι θα τήν ξανάβλεπαν και ότι αúτη τή φορά θα μπορούσαν να τής μιλήσουν χωρίς φόβο, με τή βεβαιότητα ότι θάρχόταν σε λίγο και ó κ. Ντουμάν για να τής πη πώς ήσαν καλά και τίμια παιδιά...

Άλλά να ó σταθμός τής Χωροφυλακής. Τά δυò αδελφια άναγνώρισαν τó σπίτι άμέσως. Τά παιδιά του ένωμοτάρχη, ó Πετράκης και ó Δημητράκης, στεκόντουσαν μπρός στην πόρτα.

— Δημητράκη! φώναξε ó Γιαννάκης.

Άλλά ó Δημητράκης τραθήχτηκε άμέσως πίσω, σαν τρομαγμένος... Τί συνέβαινε τάχα; Μήπως δέν ήθελε να ξαναϊδη τόν παληό του φίλο, ή μήπως δέν τόν άναγνώρισε;

— Δημητράκη, είμαι εγώ, ó Γιαννάκης!... Δέν με θυμάσαι πειά;

— Μητέρα! Έλα δώ! φώναξε τότε ó Δημητράκης, ó όποιος φαινόταν σαν να ήθελε τήν άδεια τής μητέρας του για να ύποδεχτ ή τούς παληούς του φίλους.

Ό Γιαννάκης όμως προσεβλήθη με τήν άνέλπιστη αúτη ύποδοχή και γύρισε πίσω για να φύγη.

— Άφου δέν μάς θέλουν, πάμε να φύγουμε, Μηλιά, είπε στην αδελφή του. Άν δέν είχα πλύνει τó πρόσωπό μου από τή μαύρη μπογιά, θα έλεγα πώς δέν με γνωρίζουν και πώς με φοβούνται... Άλλά φαίνεται πώς σ' αúτò τó χωριό προτιμούν τούς κουρελλιάρηδες από τούς καλοντυμένους. Πάμε, Μηλιά...

Άλλά ή αδελφή του, αντί να φύγη, μπήκε κατ' εúθειαν μέσα στο σπίτι και με σταθερή φωνή ρώτησε:

— Κυρία Μαρία, είσθε εδώ;

— Ναί, έφτασα! απάντησε από τήν κουζίνα ή γυναίκα του ένωμοτάρχη.

Έπειτ' από μιά στιγμή παρουσιάστηκε, μα στάθηκε άμέσως ξαφνιασμένη καθώς είδε τά δυò εκείνα παιδιά, πού ήσαν ντυμένα τόσο πλούσια και κομψά.

— Είνε ó Γιαννάκης και ή Μηλιά, είπε ó Πετράκης, ó όποιος είχε σταθή παράμερα.

— Άδύνατον! έκανε ή καλή γυναίκα μη μπορώντας να συνέλθη από τήν έκπληξί της. Καλέ, έσεις είστε ντυμένα σαν άρχοντόπουλα. Πώς τó καταφέρατε αúτò;... Να ξεράτε τί μου είπαν για σας!

— Τί μπορεί να σας είπαν; ρώτησε ή Μηλιά.

— Ότι μπήκατε με πονηρία σ' ένα άρχοντόσπιτο κι' έκάνατε με ύποκρισίες στους πλουσίους κυρίους πού έμεναν εκεί τή μεγαλύτερη συμπάθεια κι' έμπιστοσύνη. Άλλά σε λίγο καιρό ή κυρία του σπιτιού, έμαθε ότι δέν είστε καλά παιδιά, και σας έδιωξε...

— Και τó πιστέψατε αúτò τó πράγμα, κυρία Μαρία;

— Όχι... όχι βέβαια. Ό κύρ Χαραλάμπης όμως, ó χωροφύλακας και ó άνδρας μου, έλεγαν πώς είν' αλήθεια... (Άκολουθεί)

— Και τó πιστέψατε αúτò τó πράγμα, κυρία Μαρία; είπε ó Γιαννάκης.